

บทที่ 2

กรอบแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบต้นทุนและผลตอบแทนของการประกอบธุรกิจโรงสีของสหกรณ์กับโรงสีของเอกชน ในจังหวัดพะเยา ผู้ศึกษาได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาดังนี้

1. กรอบแนวคิดในการศึกษา
2. ทฤษฎีที่นำมาใช้ในการศึกษา
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กรอบแนวคิดในการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้จากการศึกษาจากแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) โดยการใช้แบบสอบถามสัมภาษณ์ผู้ประกอบการโรงสีทั้งในรูปแบบธุรกิจเอกชนจำนวน 7 รายและรูปแบบสหกรณ์จำนวน 3 ราย รวมถึงได้ศึกษาข้อมูลจากแหล่งทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมจากหนังสือ รายงาน เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีกรอบแนวความคิดในการวิเคราะห์ดังนี้

1. การศึกษาต้นทุนในการประกอบธุรกิจโรงสีในจังหวัดพะเยา เพื่อคำนวณค่าใช้จ่ายในการลงทุน และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน

ค่าใช้จ่ายในการลงทุน ประกอบด้วย

- ค่าที่ดิน
- ค่าใช้จ่ายในการปลูกสร้างโรงเรือน
- เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ
- เงินลงทุนอื่นๆ

ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน ประกอบด้วย

- ค่าใช้จ่ายในการซื้อวัตถุดิบ
- ค่าแรงงาน
- ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง
- ค่าไฟฟ้า

- ค่าน้ำประปา
- ค่าวัสดุ
- ค่าซ่อมแซม
- ค่าประกันภัย
- ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด

2. การศึกษาผลตอบแทน (Return) เพื่อคำนวณหารายได้จากการประกอบธุรกิจโรงสี ประกอบไปด้วย

- รายได้จากการขาย
- รายได้จากการให้บริการ
- รายได้อื่นๆ

3. การศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนในการลงทุน โดยการวิเคราะห์ทางการเงินดังนี้

- มูลค่าปัจจุบันสุทธิ (Net Present Value: NPV)
- อัตราผลตอบแทนที่แท้จริง (Internal Rate of Return: IRR)
- ระยะเวลาคืนทุน (Payback Period method: PB)

ทฤษฎีที่นำมาใช้ในการศึกษา

ทฤษฎีต้นทุน

การประกอบธุรกิจโรงสีข้าว ผู้ลงทุนจะต้องทำการศึกษาถึงต้นทุนและค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นในประกอบธุรกิจโรงสีข้าว ซึ่งสามารถจำแนกได้ดังนี้
การจำแนกต้นทุนในการประกอบธุรกิจโรงสีข้าว

ในการประกอบธุรกิจโรงสีข้าวสามารถที่จะแยกต้นทุนเกิดขึ้นเป็น 2 ประเภทด้วยกัน คือ ค่าใช้จ่ายในการลงทุน (Capital Expenditure) และ ค่าใช้จ่ายดำเนินงาน (Operating Expenditures)

1. ค่าใช้จ่ายในการลงทุน คือ ค่าใช้จ่ายด้วยเงินจำนวนมากในแต่ละครั้งที่ตัดสินใจลงทุน โดยคาดหวังผลตอบแทนที่ได้รับจากการลงทุนได้มาเป็นระยะเวลานานเกินกว่า 1 ปี ในอนาคต (อรรถวรรณ กิจปราชญ์, 2542: 173)

ค่าใช้จ่ายในการลงทุนในการประกอบธุรกิจโรงสีข้าว คือ ค่าใช้จ่ายในการซื้อสินทรัพย์ถาวรต่าง ๆ เช่น ที่ดิน อาคาร โรงสี อุปกรณ์ เครื่องจักรโรงสีข้าว เป็นต้น

2. ค่าใช้จ่ายดำเนินงาน คือ ค่าใช้จ่ายเพื่อให้ธุรกิจดำเนินงานติดต่อกันไป ค่าใช้จ่ายประเภทนี้จะเป็นค่าใช้จ่ายที่จ่ายด้วยเงินครั้งละไม่มากแต่จะจ่ายเป็นประจำ การตัดสินใจจ่ายเงิน

สำหรับค่าใช้จ่ายประเภทนี้เพื่อหวังผลตอบแทนจากการดำเนินงานในรอบระยะเวลาไม่เกิน 1 ปี (อรรถวรรณ กิจปราชญ์, 2542: 173)

ค่าใช้จ่ายดำเนินงานในการประกอบธุรกิจโรงสีข้าว เช่น ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง ค่า
น้ำ ค่าไฟฟ้า ค่าซ่อมแซมบำรุงรักษา เป็นต้น

ทฤษฎีผลตอบแทน

การวิเคราะห์ทางการเงิน (Financial Aspect Analysis) จะสามารถแบ่งเป็น 2
ประเภท (นิจวุฒิ ไชยประสิทธิ์: 2542) ได้แก่

1. วิธีการวิเคราะห์โดยไม่มีการคิดลด (Undiscounted Approach)

วิธีการวิเคราะห์โดยไม่มีการคิดลด คือ การวัดค่าของต้นทุนและผลตอบแทน
จากโครงการโดยไม่คำนึงถึงค่าของเงินที่ได้มาหรือใช้ไปในเวลาที่ต่างกัน เช่น เงินสดรับในปีที่
1 จำนวนหนึ่งกับเงินจำนวนเดียวกันนี้ที่ได้รับปีที่ 10 จะถือว่ามียุทธศาสตร์ที่เท่ากัน วิธีการวิเคราะห์วิธีนี้
ได้แก่ การวิเคราะห์จุดคุ้มทุน (Break Even Point) ซึ่งเป็นการคำนวณว่าโครงการต้องผลิตจำนวน
เท่าไรจึงจะคุ้มทุนกับการลงทุนและการวิเคราะห์ระยะเวลาคืนทุน (Payback Period) เป็นการ
คำนวณว่านับจากจุดเริ่มต้นของโครงการจะใช้เวลาอีกนานเท่าไรจึงจะมีกระแสเงินสดรับสุทธิ
จากโครงการรวมกันเท่ากับมูลค่าในการลงทุน (Total Capital Investment)

2. วิธีการวิเคราะห์โดยมีการคิดลด (Discounted Approach)

วิธีการวิเคราะห์โดยมีการคิดลดเป็นวิธีการวัดค่าของผลตอบแทนและต้นทุน
หรือ ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น โดยคำนึงถึงค่าเสียโอกาสผ่านวิธีการคิดลด (discounted method) ได้แก่วิธีมูลค่า
ปัจจุบันสุทธิ (Net Present Value: NPV) และวิธีอัตราผลตอบแทนที่แท้จริง (Internal Rate of
Return : IRR)

สำหรับการศึกษาผลตอบแทนของการประกอบธุรกิจโรงสีครั้งนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์
ผลตอบแทน 2 วิธี โดยแต่ละวิธีมีรายละเอียดดังนี้

1. วิธีระยะเวลาคืนทุน (Payback period Method)

ระยะเวลาคืนทุน คือ จำนวนปีที่กิจการจะได้รับเงินที่ลงทุนเริ่มแรกของโครงการ
กลับคืนมา หรือระยะเวลาที่กระแสเงินสดสะสมของโครงการมีค่าเท่ากับศูนย์ การคำนวณหาระยะ
เวลาคืนทุนสามารถแบ่งได้ 2 กรณีคือ

กรณีที่ 1 เมื่อเงินสดเข้าแต่ละปีเท่ากันทุกปี คำนวณได้จาก

$$\text{ระยะเวลาคืนทุน} = \text{เงินลงทุนเริ่มแรก} / \text{เงินสดเข้าแต่ละปี}$$

กรณีที่ 2 เมื่อเงินสดเข้าแต่ละปีไม่เท่ากัน การหาระยะเวลาคืนทุนทำได้โดยการคำนวณกระแสเงินสดสะสมไปเรื่อย ๆ จนกว่ากระแสเงินสดสะสมจะเท่ากับศูนย์ (อภิชาติ พงศ์สุพัฒน์, 2540: 246)

2. วิธีอัตราผลตอบแทนที่แท้จริง (Internal Rate of Return Method)

อัตราผลตอบแทนที่แท้จริง (IRR) คือ อัตราผลตอบแทนที่ได้รับจากการลงทุน และเป็นอัตราที่ทำให้มูลค่าปัจจุบันของผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับในอนาคตเท่ากับเงินลงทุนสุทธิของโครงการพอดี (เบญจวรรณ รักษ์สุธี, 2534: 195)

การคำนวณหาอัตราผลตอบแทนที่แท้จริง ก็คือ การคำนวณหาอัตราส่วนใดที่จะทำให้ค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าเท่ากับศูนย์ ซึ่งอัตราส่วนที่คำนวณได้ดังกล่าวก็คืออัตราผลตอบแทนที่แท้จริงที่ได้รับจากการลงทุนสามารถแบ่งได้ 2 กรณี

กรณีที่ 1 เมื่อเงินสดเข้าแต่ละปีไม่เท่ากันตลอดอายุของโครงการ ดังนั้นสมการที่ใช้ในการคำนวณหาอัตราผลตอบแทนที่แท้จริง คือ

$$\sum_{t=1}^n \frac{(R_t - C_t)}{(1 + r)^t} = 0$$

R_t = ผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับในอนาคตในแต่ละงวดเวลา

r = อัตราผลตอบแทนที่แท้จริง (IRR)

C_t = เงินลงทุนสุทธิของโครงการปีที่ t

t = ปีของโครงการคือปีที่ $0, 1, 2, \dots, n$

n = อายุของโครงการ (เบญจวรรณ รักษ์สุธี, 2534: 195)

กรณีที่ 2 เมื่อเงินสดเข้าแต่ละปีเท่ากันตลอดอายุของโครงการ มีขั้นตอนในการคำนวณหาอัตราผลตอบแทนที่แท้จริง คือ

ขั้นตอนที่ 1 คำนวณหาปัจจัยคอกเบี้ยปัจจุบันของเงินรายงวดคือ

$$\text{ปัจจัยคอกเบี้ยมูลค่าปัจจุบันของเงินรายงวด 1 บาท} = \frac{\text{จำนวนเงินลงทุน}}{\text{เงินสดเข้าเท่ากันทุกปี (PVIFA)}}$$

ขั้นตอนที่ 2 หาค่าปัจจัยคอกเบี้ยมูลค่าของเงินรายงวด (PVIFA) จากตารางที่ A-2 โดยดูจากแนวตั้ง n ซึ่งหมายถึงระยะเวลาตลอดอายุการใช้งานของโครงการลงทุนและแนวนอนของแกนนอนที่ตัดกับ n ซึ่งมีค่า PVIFA เท่ากับหรือใกล้เคียงกับค่า PVIFA ที่คำนวณได้ในขั้นตอนที่ 1

ขั้นตอนที่ 3 คำนวณหาอัตราผลตอบแทนที่แท้จริง (IRR) ที่มีค่า PVIFA ที่เปิดจากตาราง เท่ากับ PVIFA ที่คำนวณได้

การประเมินค่าของโครงการลงทุนตามวิธีอัตราผลตอบแทนที่แท้จริง (IRR) จะพิจารณาโครงการที่มีอัตราผลตอบแทนที่แท้จริงที่สูงกว่าอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่ต้องการจากการลงทุน หรือค่าของทุนถ้าอัตราผลตอบแทนที่แท้จริงที่คำนวณได้ต่ำกว่าก็ไม่ควรตัดสินใจลงทุนในโครงการดังกล่าว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กรมส่งเสริมสหกรณ์ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบโรงสีขนาด 24 40 และ 60 ต้นต่อวัน สรุปผลการศึกษาว่า

1. โรงสีขนาด 24 ต้นต่อ วัน จะเป็น โรงสีขนาดไม่ใหญ่มากนัก มีขั้นตอนการทำงาน ไม่ยุ่งยากหลายขั้นตอน แต่ก็ส่งผลให้อัตราสีของโรงสีได้ต้นข้าวดำเพียง 410 กิโลกรัมต่อข้าวเปลือก 1 ตัน ซึ่งส่งผลให้โรงสีมีต้นทุนในการผลิตสูงถึง 600 บาทต่อตัน และค่าใช้จ่ายดำเนินงานถึง 226 บาทต่อตัน ซึ่งรวมแล้ว จะมีต้นทุนถึง 826 บาทต่อตัน แต่ก็มีจุดเด่นก็คือ ปริมาณข้าวที่สามารถแปรรูปได้ในแต่ละวันจะไม่มากนัก คือวันละ 12 ตัน ซึ่งจะคิดเป็นต้นข้าวสารประมาณ 49.2 กระสอบต่อวัน และมีผลวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงิน ซึ่งมีค่า B/C Ratio น้อยกว่า 1 NPV 1.031 ล้านบาท และ IRR ร้อยละ 9.13

2. โรงสีขนาด 40 ต้นต่อวัน จะเป็น โรงสีที่มีขั้นตอนการผลิตที่ครบถ้วนสมบูรณ์ทำให้อัตราสีของโรงสีได้ต้นข้าวประมาณ 430 กิโลกรัมต่อข้าวเปลือก 1 ตัน ซึ่งส่งผลให้โรงสีมีต้นทุนในการผลิต 500 บาทต่อตัน และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน 169 บาทต่อตัน รวมแล้วจะมีต้นทุน 669 บาทต่อตัน ซึ่งต่ำกว่าโรงสีขนาด 24 ต้น 157 บาทต่อตัน และสามารถสีข้าวได้วันละประมาณ 20 ตัน หรือคิดเป็นข้าวสารประมาณ 86 กระสอบต่อวัน และมีค่า B/C Ratio มากกว่า 1 NPV 10.734 ล้านบาท และ IRR ร้อยละ 27.77

3. โรงสีขนาด 60 ต้นต่อวัน จะเป็น โรงสีที่มีขั้นตอนการผลิตครบถ้วนสมบูรณ์ และมีอัตราสีเหมือนกันกับโรงสีขนาด 40 ต้นต่อวัน แต่ต้นทุนในการผลิตจะลดลงเหลือเพียง 448 บาทต่อตัน และค่าใช้จ่ายดำเนินงานลดลงเหลือเพียง 140 บาทต่อตัน ซึ่งรวมแล้วจะมีต้นทุนเพียง 588 บาทต่อตัน โรงสีสามารถแปรรูปข้าวได้วันละ 30 ตัน หรือคิดเป็นต้นข้าวสารประมาณ 129 กระสอบต่อวัน และมีผลวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงิน ซึ่งมีค่า B/C Ratio มากกว่า 1 NPV 21.139 ล้านบาท และ IRR ร้อยละ 33.26

จากข้อมูลดังกล่าว ชี้ให้เห็นว่า โรงสีขนาด 60 ตันต่อวัน จะเป็นโรงสีที่ให้ผลตอบแทนมากที่สุด มีต้นทุนการผลิตรวมน้อยที่สุด และประสิทธิภาพของเครื่องสีสูงสุด แต่เมื่อพิจารณาถึงศักยภาพของสหกรณ์ที่จะดำเนินงานในเชิงธุรกิจ ในระยะเริ่มต้นแล้ว โรงสีขนาด 40 ตันต่อวัน จะเป็นขนาดที่ต่ำที่สุดที่จะสามารถดำเนินงานในเชิงธุรกิจที่สามารถแข่งขันกับตลาดได้ เพราะต้นทุนไม่สูงมากนัก ประสิทธิภาพการสีก็เทียบเท่ากับโรงสีขนาดใหญ่ ซึ่งถ้าสหกรณ์สามารถที่จะดำเนินธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จก็สามารถขยายกำลังการผลิตในภายหลังได้

นรินทร์พร ชูวิสิฐกุล (2520) ได้ทำการศึกษารื่องโรงสีสหกรณ์เปรียบเทียบกับโรงสีเอกชน ได้ให้ข้อสรุปผลการศึกษาดังนี้

โรงสีสหกรณ์เป็นธุรกิจรูปหนึ่งที่รัฐบาลให้ความช่วยเหลือจัดตั้งขึ้น เพื่อจัดปัญหาด้านเศรษฐกิจของชาวนา ให้ชาวนาได้ขายข้าวเปลือกในราคายุติธรรม โรงสีสหกรณ์ทำการสีข้าวโดยไม่ต้องผ่านพ่อค้าคนกลางและจำหน่ายแก่สมาชิกเป็นส่วนใหญ่ โรงสีของสหกรณ์เป็นโรงสีที่มีชนิดเครื่องจักรแบบ Disc Cono Complete มีระบบการสีข้าวเหมือนกันต่างกันแต่ขนาดการผลิต ฉะนั้นจึงแบ่งโรงสีสหกรณ์ออกตามความสามารถในการผลิต เป็นโรงสีขนาดเล็ก ซึ่งมีขนาดความสามารถในการผลิต 20 เกวียนต่อวัน และโรงสีขนาดใหญ่ซึ่งมีขนาดความสามารถในการผลิต 80 เกวียนต่อวัน

โรงสีสหกรณ์รับซื้อข้าวเปลือกจากสมาชิกประมาณ ร้อยละ 76.29 ที่เหลือจะซื้อข้าวเปลือกจากบุคคลภายนอก เนื่องจากจำนวนข้าวเปลือกที่ซื้อมาจากสมาชิกไม่เพียงพอแก่การสีข้าว โรงสีสหกรณ์ขนาดเล็กเท่านั้นที่รับจ้างสีข้าวด้วย โรงสีสหกรณ์ขนาดใหญ่จะสีข้าวเพื่อจำหน่ายอย่างเดียว การรับจ้างสีข้าวของโรงสีสหกรณ์จะคืนส่วนที่เป็นต้นข้าวแก่ลูกค้า ส่วนที่เหลือ ปลายข้าวและรำคือค่าจ้างในการสีข้าว

จากการวิเคราะห์ต้นทุนการสีข้าวของโรงสีสหกรณ์ โรงสีสหกรณ์ที่ใช้เครื่องยนต์ไอน้ำทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่ จะมีต้นทุนการสีข้าวต่ำกว่าโรงสีที่ใช้เครื่องยนต์ดีเซล และแบบที่ใช้พลังงานจากไฟฟ้า เนื่องจากต้องเสียค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับน้ำมันเชื้อเพลิง และค่าไฟฟ้าตามจำนวนข้าวเปลือกที่ส่งเข้าสี ส่วนโรงสีที่ใช้เครื่องยนต์ไอน้ำใช้แกลบเป็นเชื้อเพลิง ซึ่งแกลบเป็นผลพลอยได้จากการสีข้าวอยู่แล้ว

ต้นทุนการรับจ้างสีข้าวจะต่ำกว่าต้นทุนการสีข้าวเพื่อจำหน่าย เนื่องจากการรับจ้างสีข้าวไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายด้านค่าแรงงานขนข้าว เพราะผู้จ้างจะเป็นผู้ขนเอง

จากการศึกษาได้วิเคราะห์ต้นทุนการสีข้าวของโรงสีสหกรณ์ออกเป็น 2 แบบคือ

1. ต้นทุนการสีข้าวที่รวมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและค่าใช้จ่ายในการสีข้าวด้วย

2. ต้นทุนการสีข้าวที่ไม่รวมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและค่าใช้จ่ายในการสีข้าวบางส่วน

จากการเปรียบเทียบต้นทุนการสีข้าวระหว่างโรงสีสหกรณ์และโรงสีเอกชน ถึงแม้จะเปรียบเทียบต้นทุนการสีข้าวของโรงสีสหกรณ์ที่ไม่รวมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและค่าใช้จ่ายในการสีข้าวบางส่วน โรงสีสหกรณ์ยังมีต้นทุนการสีข้าวต่อเกวียนสูงกว่าโรงสีเอกชน 1,567.45 บาท สำหรับโรงสีขนาดเล็ก และ 127.67 บาท สำหรับโรงสีขนาดใหญ่ เนื่องจากอัตราการใช้เครื่องจักรสีข้าวของโรงสีสหกรณ์ขนาดเล็กต่ำกว่าโรงสีเอกชน โรงสีเอกชนอัตราการใช้เครื่องจักรสีข้าวขนาดเล็ก ร้อยละ 55.7 ต่อเดือน ของโรงสีสหกรณ์ ร้อยละ 2.06 ต่อเดือน อัตราการใช้เครื่องจักรสีข้าวของโรงสีเอกชนขนาดใหญ่ 94.6% ต่อเดือน ของโรงสีสหกรณ์ ร้อยละ 24.53 ต่อเดือน จึงทำให้ต้นทุนคงที่ต่อเกวียนของโรงสีสหกรณ์สูงกว่าโรงสีเอกชน และเมื่อรวมต้นทุนคงที่และต้นทุนผันแปรแล้วต้นทุนการสีข้าวต่อเกวียนของโรงสีสหกรณ์จึงสูงกว่าเอกชน ทั้งโรงสีขนาดเล็กและโรงสีขนาดใหญ่

จากการวิเคราะห์รายได้ ปรากฏว่า รายได้ต่อเกวียนของโรงสีสหกรณ์เล็กจะสูงกว่าโรงสีเอกชน เนื่องจากประสิทธิภาพในการสีข้าวเปลือกเป็นข้าวสารของโรงสีสหกรณ์ขนาดเล็กจะได้ต้นข้าวและปลายข้าวจำนวนมากกว่าโรงสีเอกชน ส่วนโรงสีสหกรณ์ขนาดใหญ่มีรายได้ต่อเกวียนต่ำกว่าโรงสีเอกชน เนื่องจากประสิทธิภาพในการสีข้าวเปลือกเป็นข้าวสารของโรงสีสหกรณ์ขนาดใหญ่ต่ำกว่าโรงสีเอกชน คือ ได้ต้นข้าวและปลายข้าวจำนวนน้อยกว่าแต่ได้กลับจำนวนมากกว่า จึงทำให้รายได้ต่อเกวียนของโรงสีสหกรณ์ต่ำกว่าโรงสีเอกชน 78.57 บาท (โรงสีสหกรณ์ขนาดเล็กรายได้ต่อเกวียนของโรงสีสหกรณ์สูงกว่าโรงสีเอกชน จำนวน 512.59 บาท)

การวิเคราะห์กำไรนั้นปรากฏว่า โรงสีสหกรณ์ทุกแห่งขาดทุนตามปริมาณข้าวเปลือกที่สีจริง แต่ถ้าทำการสีข้าวถึง ร้อยละ 25 ของอัตราการใช้เครื่องจักรสีข้าว โรงสีขนาดเล็กที่ใช้ไอน้ำจะได้กำไรเกวียนละ 99.27 บาท ทั้งนี้โดยคำนวณกำไรจากต้นทุนการสีข้าวที่รวมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและค่าใช้จ่ายในการสีข้าวด้วย หากคำนวณกำไรจากต้นทุนที่ไม่รวมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและค่าใช้จ่ายในการสีข้าวบางส่วนและโรงสีสหกรณ์ทำการสีข้าวถึง ร้อยละ 25 ของอัตราการใช้เครื่องจักรสีข้าว โรงสีสหกรณ์ขนาดเล็กจะได้กำไรเกวียนละ 602.09 บาท และ 215.22 บาท แต่โรงสี สหกรณ์ขนาดใหญ่จะขาดทุน โรงสีสหกรณ์จะต้องทำการสีข้าวถึง ร้อยละ 50 ของอัตราการใช้เครื่องจักรสีข้าว โรงสีสหกรณ์ขนาดใหญ่จึงจะได้กำไรเกวียนละ 55.35 บาท และ 57.38 บาท

จากการเปรียบเทียบกำไรต่อเกวียนระหว่างโรงสีสหกรณ์และโรงสีเอกชน โรงสีเอกชนจะได้กำไรเกวียนละ 168.90 บาท สำหรับโรงสีขนาดเล็ก และ 199.42 บาท สำหรับโรงสีขนาดใหญ่ ส่วนโรงสีสหกรณ์นั้นขาดทุนทั้งโรงสีขนาดใหญ่ และโรงสีขนาดเล็ก (จากจำนวนข้าวเปลือกที่

สีจริง) แต่ถ้าคำนวณกำไรจากต้นทุนสีข้าวที่ไม่รวมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและค่าใช้จ่ายในการสีข้าวบางส่วน และทำการสีข้าวถึง ร้อยละ 25 ของอัตราการใช้เครื่องจักรสีข้าว โรงสีสหกรณ์ขนาดเล็กจะได้กำไรต่อเกวียนมากกว่าโรงสีเอกชน 487.82 บาทต่อเกวียน ส่วนโรงสีสหกรณ์ขนาดใหญ่จะต้องทำการสีข้าวถึง ร้อยละ 50 ของอัตราการใช้เครื่องจักรสีข้าว จึงจะได้กำไรเกวียนละ 55.35 บาท ส่วนโรงสีเอกชนจะได้กำไรเกวียนละ 178.65 บาท

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved